

Oh, ne bodi smešen! Kje si ostal?

Fant pa nima obstanka doma.
Ni mu za delo.
Kot lončen lonec se bo vse razletelo.
Sram me je pred očetom in dedom.

Legel boš v njuno soseščino,
pa jima razloži, če bosta terjala
in če bosta zdaj bolj potrpežljiva
in dovzetna za pogovor.

Kako bi bil vsemu kos?
Bil si kot vol,
vprežen v voz,
ki te je gnal po bregu
in te nezadržno pregazil.

Jutri bom na istem bregu.

Grude prsti že bobnijo.
Zivljenje se lepi iz milijarde drobcev.
Kdo jim ve dati pravo ceno?
Če zapustiš nekaj grobo obdelanih kamnov,
si opraviš dovolj?

Poroka

Prejšnji večer so se zbrali pevci pred hišo
in njihova pesem
je sprejemljivo zvenela v večernem miru.
Slutili smo, da bodo prišli,
zato smo na zgornji strani vse zatemnili.

Sestra in oče jih vabita noter
in ker jih je veliko,
posedejo okoli podkvaste mize
in še po stopnicah v veži.
Po malem pijejo in pojejo
in oče jih nepričakovano zaprosi,
naj zapojejo tisto
»le predi, dekle, predi...«

Sestra je vsa zardela v lice,
ker je le preveč vsega,
namenjenega samo njej.

Med zgovornimi pevci
se oče ne utegne zamisliti,
ne more se prepustiti spominom,
ki mu jih obuja — predica.

S pesmijo in vinom odhajamo od doma
in se vračamo,
da bi se znebili besed,
ki bi že zdavnaj morale iz nas,
pi jih nismo izrekli,

Vse kaže, da jih tudi ne bomo.

Kot hrasti smo rastle drug mimo drugega
in nagibali veje drugam.

Naslednjega dne opreza oče,
kdaj se bodo izza daljnega ovinka
prikazali ženin in njegova družba.
Potlej zaklene vežna vrata,
da bi bilo vsaj malo podobno temu,
kar je doživel on, ko se je ženil.
Mi ob njem nerodno zadržujemo smehljaz
in se nam zdi nemogoče smešno,
kar je in kar bo.
Zunaj potrkajo, pokljukajo
in vprašajo, če je kdo doma.
Da smo, pravi oče in pristavi, koga bi radi.
Nevesto, pravijo zunaj,
oče pa jim odvrne,
kako si to mislijo,
da sicer imamo nevesto,
ki pa ni za vsakogar.
Zunaj pojasnjujejo,
da so taki, kot morajo biti in kot si jih oče želi.
Če je tako . . ., pravi, odpre vrata
in ženina s svojimi povabi
za mizo, ki je že pripravljena.

Ne vzdržim v praznem govorjenju,
odidem v klet
in potegnem po cevi iz soda.

Kmalu me iščejo,
da bi se poslovil od sestre
in ne morem razumeti,
zakaj joka,
ko vendar odhaja v pisano samostojnost.
Cisto hladno se poslovim.

Se grem v klet
in sem ravno pravi za razmišljanje:
Cudne navade, ohranjene v naš čas,
komaj je vojne konec,
vsakdo je iz nje odnesel m o r a l n o prasko,
tu se pa vprašujejo, če so poštenei.
In spet nastavim cev in vlečem.
Sprijaznim se s tem, da nimam možnosti ugovora,
in da se mi odpre:
ko bi čez noč odvrgli to, s čimer smo zrastli,
stare navade z vrtanjem v človeka,
bi postali n e a n d e r t a l c i ,
ker bi samo rušili...
več pa ne zmorem,
samo še dvakrat potegnem po cevi.

Mama, sosede in ženske so tako zagledane v sklede,
da ne opazijo moje meglene hoje.
Stopim na polje in se pod hruško prespim.
S težko glavo se vrnem
in moj prihod razgiba molčeče svate,
nudim jim možnost vprašati, kje da sem bil.

Občinski in cerkveni blagoslov sta mimo,
zdaj naj bi bila mož in žena
in če prav slišim,
se že pomenjkujeta,
da bosta na stanovanje čakala leto ali več
in da bosta do takrat vsak na svoje.

Hiša se polni;
tete in strici so taki
kot so od nekdaj bili;
za vsakogar veš,
kaj bo delal
in kako se bo nasmehnil.

Vse nas zabava,
ko nas fotograf razmešča po deskah na stolih.
Veliko ima opraviti in troje očal si izmenja.
Nevesto opominja, naj se malo nasmehne,
ženinu kaže, kako naj jo prime za roko.
Vsem drugim naroča, naj gledamo vanj.
Vara nas,
da bomo na sliki podaljšali svoj trenutek.

Mlada nas kmalu zapustita,
na morje odideta za tri dni,
da se bosta potem vrnila

z majhno utvarico
vsak na svoj dom.

Mi še ostanemo,
pijemo in mislimo nase.

Hrup in velika družba,
h kateri sodim
(in spoznavam, da sem njen del)
me napolnjujeta z navdušenjem,
da sem po končanem veselju,
ko pospravljam in odnašam mize,
še bolj potrft in prazen.

Z mamó sedeva k peči.
No, zdaj lahko malo počijem, pravi.
Vsi boste odšli, pretrga molk
in ne vem, če sem prav zaslutil
bolečino,
ki se je skrivala za preprostim stavkom.

Potem odide v svojo malo sobo,
jaz pa v noč
odganjat misel, da joka.
Kmalu se vrneva k politim mizam
in skrivava obraz drug pred drugim,
dokler se ne spomniva kaj smešnega,
na primer strica Franceta
in njegovih nedolžnih smešnic.

Tako se razhajamo,
ne da bi se pomenili
in kar naprej iščemo novih srečanj,
toda besede ostajajo v grlu.